

Erica James

ZOMERLIEFDE

Sommige vakantieliefdes zijn voor altijd...

Roman

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd

Verborgen talent

Oude vriendschap

Zussen voor altijd

Italiaans voor beginners

Schaduwleven

De kleine dingen

Een nieuw begin

Beloofd is beloofd

Kind van haar vader

Een huis vol vrienden

De zomer aan het meer

De bloemenjaren

De thuiskomst

Een onverwachte wending

1

In den beginne schiep God de mens en toen hij zag dat alles goed was, schiep hij Theodore Vlamakis.

Het was misschien niet erg origineel, maar dat was wat Laura Sinclair dacht toen ze naar de zee groene zee keek die aan de horizon samenkwam met de azuurblauwe hemel en waarin, dicht bij de kust, hun buurman en goede vriend Theo aan het zwemmen was. Even later zag ze hem uit het heldere water het kiezelstrand op lopen. Hij was zelfs naar Griekse maatstaven erg bruin en met zijn gespierde lijf, dat hij in vorm hield door minstens twee keer per dag een uur te zwemmen, was hij een opvallende verschijning. Toen hij zich had afgedroogd, zijn korte, natte haar naar achteren had gestreken en een zonnebril had opgezet vroeg Laura zich af tot hoe ver de bruine kleur op zijn lange benen eigenlijk doorliep.

Helemaal tot bovenaan waarschijnlijk. Theo was niet het type dat dingen maar half deed.

Ze zuchtte en dacht terug aan de tijd dat haar eigen benen slank en stevig waren en cellulitis en spataderen dingen waar haar moeder zich zorgen over maakte.

Ze zette de deprimerende 40+-gedachten uit haar hoofd en keek weer naar Theo, die ook even de tijd nam om van het uitzicht te genieten. Hij was echt vreselijk aantrekkelijk en het feit dat hij een serieverleider van tweeënveertig was droeg alleen maar bij aan zijn charme.

Onder die gladde, donkere buitenkant zat ook nog eens een buitengewoon vriendelijke man. Toen Max en zij dat weekend waren aangekomen stond hij binnen enkele minuten op de stoep met een picknickmand vol vers brood, dunne plakjes salami, versgeplukte, zongerijpte tomaten uit zijn eigen tuin en een fles gekoelde champagne. 'Om het begin van jullie zomer hier in Áyios Nikólaos te vieren,' had hij gezegd terwijl hij met zijn duimen de kurk omhoog-

duwde en erop aandrong dat ze het uitpakken van hun koffers tot later zouden uitstellen.

Hij draaide zijn rug naar het water, sloeg de handdoek om zijn nek en liep over het strand naar het kronkelende pad dat naar zijn villa op de heuvelhelling leidde. Hij hield even zijn hoofd schuin en keek in haar richting. Ze zwaaide naar hem en hij zwaaide terug. Ze nodigde hem met een gebaar alsof ze een kopje vasthield uit iets te komen drinken. Hij knikte en stak zijn duim op. Ze liep naar binnen om een Campari-soda voor haar en een ouzo met ijs voor hem te maken.

Ze hadden Theo toevallig afgelopen voorjaar ontmoet tijdens de vlucht naar Corfu. Hij zat naast Max bij het raampje en vond het fantastisch dat ze de komende drie weken op zijn geliefde eiland zouden doorbrengen en er een vakantiehuis wilden kopen. Hij beweerde dat hij precies had wat ze zochten. ‘Het is pas gebouwd en echt volmaakt. Ik weet zeker dat jullie er verliefd op worden,’ had hij enthousiast gezegd. ‘Ik heb het zelf ontworpen, dus neem maar van mij aan dat jullie niets beters zullen vinden, behalve mijn eigen huis en dat is niet te koop. Dat hoort bij mij.’ Ze kwamen er al snel achter dat Theo altijd zo praatte: hij was niet bang om uiting te geven aan zijn gevoelens, zijn enthousiasme of zijn trots.

Hij had trouwens wel gelijk gehad: zowel Max als zij was op slag verliefd geworden op Villa Petros. Het stond tegen een beboste helling, bood gemakkelijk toegang tot het beschutte strandje en was precies wat Theo had beloofd. De deal werd zonder bedenkingen gesloten en met Theo’s hulp waren ze een groot deel van het afgelopen jaar bezig geweest het huis te schilderen en te meubileren om er echt hun huis van te maken. Nu konden ze er echt van gaan genieten. Het zou hun eerste vakantie in Áyios Nikólaos zijn en Laura verheugde zich erop de hele zomer hier door te brengen. Het was jammer dat Max dat niet ook zou kunnen. Hij zou minstens één keer terug naar huis moeten om een oogje op het werk te houden. Met een werk-kamer vol hightech apparatuur in de villa hoefde hij zich echter geen zorgen te maken dat hij niet zou weten wat er op kantoor gaande was.

Het leiden van zijn eigen bedrijf – een management consultancy-bureau dat hij vijftien jaar geleden halverwege de jaren tachtig had opgericht – was een grote bron van trots en bevrediging voor Max. In het begin had het ernaar uitgezien dat het risico dat hij had genomen door zijn vaste, goedbetaalde baan op te geven hem duur zou komen te staan, maar het bedrijf was uiteindelijk een groot succes geworden. Zozeer dat hij als hij zou willen het bedrijf morgen kon verkopen en stoppen met werken. Ze zouden dan zelfs net zo comfortabel verder kunnen leven als nu. Maar Max was pas negenenvertig en Laura kon zich niet voorstellen dat hij ooit zou stoppen met werken. Hij was een energiek mens en kon niet langer dan twee minuten stilzitten, tenzij hij tennis zat te kijken op tv, en met name de huidige wedstrijden op Wimbledon. Tennis was zijn passie en sinds ze hier waren zat hij praktisch aan de grote flatscreen-tv vastgeplakt die hij voor zijn hightech kamer had gekocht. ‘Vooruit, knal je racket tegen die bal!’ was een veelgehoorde kreet die de rust en stilte van Villa Petros doorbrak.

Toen Laura weer het terras op kwam met een dienblad met gevulde glazen, was Theo er ook. Hij zag er van dichtbij nog beter uit met zijn innemende glimlach. In de tijd die het hem had gekost de helling te beklimmen was zijn haar door de brandende zon opgedroogd. Nu was er hier en daar wat grijs zichtbaar, wat hem overigens niet minder aantrekkelijk maakte. Niet voor het eerst dacht Laura dat het niet eerlijk was dat het bij vrouwen niet ook zo werkte.

Alsof hij volkomen thuis was hing hij zijn handdoek over de armleuning van een stoel en liep hij naar haar toe. ‘*Kaliméra*, mijn lieve Laura,’ zei hij met een kus op elke wang en een koele hand op haar schouder. ‘Maar moet je nou eens zien, je wordt helemaal roze. Waarom zorgen Engelse vrouwen niet beter voor hun lichaam?’

‘Misschien omdat we hopen dat een verschrikkelijk aantrekkelijke man dat voor ons zal doen.’

Hij lachte, zag een fles zonnebrandcrème op de tafel staan en leidde haar naar een ligstoel in de schaduw. ‘Dan zal ik je maar niet teleurstellen. Ga liggen, dan doe ik eerst je rug.’ Hij kneep wat

factor 15 in zijn handpalm en wreef die met langzame, sensuele bewegingen in haar rug. Hij begon bij haar schouders en werkte met kleine draaiende bewegingen omlaag.

‘Bedankt voor het etentje van gisteravond, trouwens,’ zei Laura, die niet wilde laten merken hoe plezierig ze de ervaring vond. ‘Max en ik hebben er echt van genoten. Je wordt een behoorlijk goede kok.’

‘Het komt door het vrijgezellenleven. Daardoor moet ik dat soort dingen wel leren.’

‘Nou, als het ooit zover komt, zul je een fantastische echtgenoot worden.’

‘Zoals Max voor jou is?’

‘Ja, net als Max. En als ik niet zo gelukkig getrouwd was,’ voegde ze eraan toe toen zijn vingers onder de bandjes van haar badpak gleden, ‘dan zou ik me misschien gecompromitteerd voelen door wat je doet.’ Ze draaide zich om.

‘Het doet me vreselijk pijn dat je immuun bent voor mijn charmes, Laura.’

‘Onzin! Het is alleen maar goed voor je dat je minstens één vrouw op de wereld hebt die een vriendin is in plaats van een jaloerse minnares.’

Hij kneep nog een dot zonnebrandcrème op zijn hand en wreef die zacht in haar bovenbeen.

Ze hoopte dat hij niet te veel aandacht zou besteden aan dat minder volmaakte lichaamsdeel.

‘Denk je dat alle vrouwen in mijn leven jaloers van aard zijn?’ vroeg hij, zijn hand op haar heup.

‘Natuurlijk. Dat kan niet anders.’

‘Maar waarom? Ik probeer ze toch alleen maar gelukkig te maken?’

‘Omdat, jij dwaze ijdeltuit, ze het vast vreselijk vinden te weten dat ze slechts een van de velen zijn.’

‘Kan ik het helpen dat vrouwen me onweerstaanbaar vinden?’

‘Ach, Theo, wat ben je toch een typisch arrogante Griekse man. Het zou je verdiende loon zijn als je op een dag verliefd werd op een vrouw die over genoeg gezond verstand beschikt om je te zeggen dat je moet ophoepelen.’

‘Maar dat is me al overkomen, Laura. Met jou.’

Ze duwde hem lachend weg en liep het terras over om hun glazen te pakken. Ze gaf hem zijn ouzo. ‘Sorry, maar het ijs is bijna helemaal gesmolten.’

‘Net als mijn kans om jou te verleiden,’ zei hij met een knipoog. Toen zei hij op andere toon, alsof het spelletje was afgelopen: ‘Wanneer verwacht je Max met jullie eerste gast terug van het vliegveld?’

Laura keek op haar horloge. ‘Over ongeveer een uur. Als Izzy’s vliegtuig tenminste op tijd is geland.’

‘Je had het gisteravond tijdens het eten ook al over die Easy... vertel me eens wat meer over haar. Hoe ziet ze eruit? Is ze net zo knap als jij? Heeft ze jouw mooie bruine haar en kwetsbare huid?’

‘Haar naam is Izzy en ze is veel aantrekkelijker dan ik. Ze is jonger en slanker en haar haar hoeft niet chemisch te worden geperfectioneerd, zoals het mijne. En ik zou het op prijs stellen als je haar de kans gaf even te wennen voordat je jouw charme op haar loslaat. Hou maar gewoon afstand.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Waarom denk je toch altijd het slechtste van me, Laura? Ik respecteer alle vrouwen en geef ze alle ruimte. Ik dring me nooit op, dat is niet mijn stijl.’

‘Bedoel je voor of nadat je hun hart hebt gebroken?’

Theo nam langzaam een slok uit zijn glas en keek haar peinzend aan. ‘Je wilt je vriendin beschermen. Heb ik gelijk? Denk je dat haar bij mij iets zal overkomen?’

‘Ja op beide vragen.’

‘Waarom? Wat heeft die Izzy meegemaakt dat je meent haar in de watten te moeten leggen?’

‘O, een stomme kerel die er plezier in had haar te vernederen.’

‘Wat zijn sommige mannen toch wreed,’ zei hij met een wrange glimlach. ‘Ze is dus gescheiden?’

‘Nee. Ze was gelukkig nog niet met die idioot getrouwd.’

‘En is er een nieuwe vriend op het toneel verschenen? Of zoekt ze nog steeds naar de ware?’

Laura schudde haar hoofd. ‘Er is geen sprake van een nieuwe vriend en Izzy kennende heeft ze waarschijnlijk besloten dat de ware een hersenspinsel van jonge meisjes is en dat –’

‘Maar Max is voor jou toch wel de ware?’ onderbrak Theo haar. ‘Hij is verre van een hersenspinsel.’

Laura dacht aan de fantastische man met wie ze al eenentwintig jaar getrouwd was en glimlachte. Ze hadden elkaar ontmoet toen zij net eenentwintig was geworden en aan het bijkomen was van een verbroken relatie waar ze nooit aan had moeten beginnen... met haar baas. Dat is altijd een vergissing en vooral als hij getrouwd is. Het was het stomste wat ze ooit had gedaan, maar ze had elk woord van hem geloofd; dat zijn huwelijk voorbij was, dat hij elk moment bij zijn vrouw kon weggaan. Uiteindelijk had hij, toen hij genoeg van haar had, een eind aan hun relatie gemaakt door haar te ontslaan. Met ernstig gekwetste trots was ze naar huis gegaan om bij haar ouders uit te huilen. En toen ontmoette ze Max, op een feestje.

Zodra hij haar ten dans vroeg, was de wederzijdse aantrekkingskracht duidelijk, maar omdat ze nog niet over haar vorige relatie heen was, hield ze zijn avances af. Ze wilde hem geen pijn doen, en wilde zelf niet weer gekwetst worden. Zijn warmte en uitbundigheid deden haar uiteindelijk toch zwichten en binnen een jaar waren ze getrouwd. Het volgende voorjaar werd hun dochter Francesca geboren. Hun huwelijk was vol liefde, blijdschap en geluk, maar was bovenal gebaseerd op vertrouwen.

‘Ja,’ beantwoordde ze eindelijk Theo’s vraag, ‘Max is voor mij de ware. Maar Izzy had dat geluk niet. Ze trof de verkeerde man en dat heeft haar kijk op mannen beïnvloed.’

‘Dan zal ik een aangename verrassing vormen. Ze zal helemaal ondersteboven van me zijn.’

Laura rolde met haar ogen. ‘Lieve hemel, wat heb jij een lage dunk van jezelf.’

‘Zou ze zich er dan niet beter door voelen? Zou het haar stemming niet enorm verbeteren?’

‘Wat? Dat een of andere Lothario haar in bed probeert te krijgen en haar de volgende ochtend weer wegstuurt voordat de lakens zijn afgekoeld?’

‘Wat ben je toch cynisch, Laura. Heeft iemand jou dat ooit aangedaan? Vóór de fantastische Max?’

Er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘De meeste vrouwen worden ooit in hun leven wel zo behandeld.’

‘Nou, ik beloof je dat ik subtieler zal zijn. Veel gevoeliger.’

‘Je bedoelt dat je haar eerst een ontbijtje geeft?’

Hij glimlachte. ‘Dat zullen we moeten afwachten, nietwaar?’

Laura maakte zich zorgen. ‘Dat is toch wel een grapje, hè?’

‘Het is vreemd, maar hoe meer jij haar wilt beschermen, hoe meer ik de neiging krijg de uitdaging aan te gaan.’

‘Nou moet je eens goed luisteren, Theo. Izzy is een dierbare vriendin. Ze komt hierheen voor een rustige vakantie en heeft geen behoefte aan –’

‘Maar een beetje romantiek helpt haar misschien nog beter te ontspannen.’

Ze keek naar Theo, die zijn lange gebruinde benen uitstrekte en het zich gemakkelijker maakte op de stoel naast de hare, en vroeg zich af of er iets van waarheid school in wat hij zei. Na wat Izzy het afgelopen jaar had meegemaakt was een luchthartige vakantie-romance misschien precies wat ze nodig had om haar zelfvertrouwen weer op te krikken. Misschien werd het tijd dat Izzy wat plezier maakte, en als iemand haar daarbij kon helpen was het waarschijnlijk Theo wel.

‘Trouwens,’ veranderde ze van onderwerp omdat ze er genoeg van had naar Theo’s praatjes over zijn eigen grootsheid te luisteren, ‘wanneer arriveert jouw gast uit Engeland?’

‘Morgenmiddag.’

‘En hoelang blijft hij?’

‘Het grootste deel van de zomer, denk ik. Hij is een artistieke man en heeft rust en stilte nodig om aan zijn nieuwe boek te werken.’

‘Is hij schrijver?’

‘Ja, hij schrijft duistere verhalen over dood en vernietiging. Hij heet Mark St.-James. Misschien heb je wel van hem gehoord.’

‘Nou en of. Max is een groot fan van hem. Wat spannend! Krijgen we hem ook te zien?’

‘Als je lief bent, zal ik erover nadenken.’ Toen leunde hij op zijn stoel voorover en aaide haar uitdagens over haar been. ‘Laten we het zo afspreken: jouw gekwetste Izzy voor mijn beruchte auteur. Wat zeg je daarvan?’

‘En nou stond ik toch net op het punt je voor de lunch uit te nodigen. Ik ben plotseling van gedachte veranderd.’

‘Zoals Max zou zeggen, *no problemo*. Ik heb toch al een afspraak voor de lunch, maar ik zou vanavond wel kunnen komen dineren. Ik zal me netjes aankleden om een fantastische indruk op de lieve Izzy te maken.’

2

Izzy had de afgelopen drie uur naast een hyperactief kind gezeten dat de helft van de tijd voor haar langs liep om met de gadgets op het toilet te gaan spelen en de andere helft zat te stuiteren op zijn stoel, waardoor zijn in folie verpakte maaltijd letterlijk overal terecht kwam.

‘Hij is opgetogen over de vakantie,’ zei zijn moeder steeds. Ze berispte hem echter niet toen hij met zijn gympen tegen de stoel voor hem schopte. ‘Hij heeft nog nooit gevlogen.’

En hopelijk is dit ook de laatste keer in mijn gezelschap, had Izzy gedacht.

Inmiddels had ze echter haar bagage van de carrousel gehaald en zocht ze in de aankomsthal naar een vertrouwd gezicht. Ze was niet gewend alleen te reizen en hoewel het geen groot vliegveld was, voelde ze zich toch onzeker en verloren. Max was echter gemakkelijk te herkennen in de menigte reisleiders en taxichauffeurs, niet alleen omdat hij als een gek naar haar stond te zwaaien en een felgekleurd overhemd droeg, maar ook door zijn zilvergrijze haar. Laura geksheerde vaak dat hij door een vergooide jeugd al voor zijn dertigste grijs was geworden, maar Max hield altijd vol dat het kwam doordat hij zo onverwacht verliefd was geworden op Laura dat de schok hem bijna fataal was geworden.

Hij begroette Izzy met een opgewekte, stevige omhelzing waarbij hij haar van de vloer optilde. Ze bedacht net als bij hun eerste ontmoeting dat hij op Steve Martin leek. Dat was een spelletje van haar: wanneer ze iemand voor het eerst ontmoette, bedacht ze op welke beroemdheid hij of zij leek. Bij Max had ze het meteen geweten. Hij leek qua uiterlijk op Steve Martin, met zijn twinkelende ogen en korte witte haar, maar ook in zijn gedrag en zijn spitsvondige, bescheiden humor.

‘Het mooie aan Max,’ zei Laura soms, ‘is dat als hij ooit de kluts kwijtraakt, dat niemand zal opvallen.’

Hij was in feite net een groot kind. Nu nam hij de trolley van haar over, stuurde die door de menigte en riep af en toe: ‘Pardon, personeel!’

Izzy wist dat als Laura er bij was geweest, ze met haar ogen gerold zou hebben.

Maar groot kind of niet, ze kon niet ontkennen dat ze opgelucht was dat ze bij Max in veilige handen was, ook al stond hij nu als een hedendaagse Ben Hur achter op de snel rijdende trolley en moest ze rennen om hem bij te houden. Een man voor jouw eigen bagage laten zorgen en er zelf achteraan rennen, voldeed totaal niet aan de regels van het boek dat ze in het vliegtuig had zitten lezen over de Moderne Vrouw, maar ze schaamde zich er niet voor.

‘Hoe was je vlucht?’ vroeg Max toen ze buiten in de felle zon stonden en haar bagage achter in een open jeep laadden.

‘Prima. Al had het weinig gescheeld of ik had op vijfendertigduizend voet hoogte een draak van een kind door de nooduitgang naar buiten geduwd. Maar ik heb geen minuut vertraging gehad en is er niemand dronken geworden in de lucht.’

‘Wat een teleurstelling. Nou goed, dat waren je koffers, dus stap maar in, dan kunnen we vertrekken. Er ligt een flesje cola in het dashboardkastje, mocht je iets koels willen drinken. Pak het gerust.’

Ze viste het flesje, dat in een koeltasje zat, eruit en dronk gulzig. ‘Je hebt weer aan alles gedacht, Max. Je bent mijn redder in nood.’

‘*No problemo*. En zoals mijn lieve oude grootmoeder Bette Davis zou zeggen, maak je gordel vast, want het wordt een hobbelig ritje. Zo’n jeep is leuk en aardig, maar de vering is zo stug dat je ogen bijna uit hun kassen stuiten.’

Izzy was nooit eerder op Corfu geweest en onderging de reis vol belangstelling. Ze reden om Corfu-Stad heen en daarna nam Max de kustweg. Al snel veranderde het landschap van sjofel stads in charmant landelijk.

‘Adembenemend, vind je niet?’ riep hij boven het lawaai van de motor en de wind uit, die hun in het gezicht sloeg en Izzy’s haar deed wapperen. Voor hen uit lag een gladde, doorschijnend

blauwe zee en een landtong die als een groene lappendeken afliep naar een strook heel licht zand. Het overtrof al Izzy's verwachtingen. Max zweeg, alsof hij haar verrukking aanvoelde, en concentreerde zich op de weg die door het prachtige landschap slingerde.

Nog maar een paar dagen geleden had Izzy bijna besloten niet te komen. Dat leek haar nu waanzin. Ze was bij haar moeder op bezoek geweest om te kijken of die zich die zomer alleen zou kunnen redden. Het was een zenuwslopend weekend geweest: achteventig uur samen met Prudence Jordan, een vrouw die met lof was geslaagd voor de opleiding 'Hoe word ik een valse, verbitterde oude vrouw'. Het grootste deel van hun tijd samen hadden ze doorgebracht in de kleine vierkante huiskamer achter in de bungalow waar Izzy was opgegroeid. De kamer was zwaar versierd met bloemendessins en boven op die bloemennachtmerrie kwam nog een leger van porseleinen beeldjes met akelige, nooit knipperende, alziende ogen, die voor de twee lage ramen stonden die uitkeken op de tuin. Ze leken Izzy in de gaten te houden terwijl haar moeder en zij hun tanden versleten op oudbakken Battenberg-cake en thee dronken waarmee je een tuinhuisje zou kunnen impregneren.

Prudence was een nerveuze vrouw die niet voor een nietsnut wilde worden aangezien. Het ene moment drong ze Izzy de ene na de andere kop oersterke thee op en even later negeerde ze haar volkomen en zat ze verwoed te breien. De oude metalen breinaalden tikten tegen elkaar en de strakgetrokken, goedkope wol piepte, waardoor Izzy's zenuwen nog verder onder spanning kwamen te staan. Prudence breide al bijna tien jaar dwangmatig. Het was begonnen toen de plaatselijke kerk vrijwilligers had gezocht om vierkantjes van vijftien centimeter te breien die tot dekens aan elkaar konden worden genaaid om naar Rwanda te sturen. Haar moeder was daar met grote ijver en vastberadenheid aan begonnen, maar had niet geweten wanneer ze moest stoppen.

'Dus je gaat plezier maken met je deftige vrienden en laat mij hier alleen,' had haar moeder haar voor de voeten geworpen, 'maar waar ben je dan als ik je hulp nodig heb?'

Waar ik altijd ben geweest, bij jou onder de duim, zou het juiste antwoord zijn geweest, maar Izzy zei op milde toon: 'We hebben het hier al eerder over gehad. Ik heb je het nummer van de villa gegeven en tante Trixie woont maar zes kilometer verderop.'

'Je tante Patricia is een dwaas.'

Het was altijd *jouw tante Patricia*, nooit *mijn zus Trixie*.

'Tante Trixie is geen dwaas, mam.'

'Natuurlijk zeg je dat. Jullie zijn immers precies hetzelfde.'

Het was een goed gerichte klap. Zeven jaar geleden had tante Trixie de familie te schande gemaakt door van haar overspelige, dikke echtgenoot te scheiden; recenter had Izzy de familie een nog slechtere naam bezorgd door in zonde samen te gaan leven met een man, die ze zich vervolgens had laten ontglippen voordat hij een ring aan haar vinger had geschoven.

'Als je verstandiger was geweest, zou je nu niet in de ellende zitten,' had haar moeder haar de afgelopen herfst getroost, toen Izzy zich constant probeerde wijs te maken dat het de volgende dag beter zou gaan en dat ze Alan uit haar hoofd zou kunnen zetten. Maar zo simpel was het niet geweest. Daarvoor had ze te veel van zichzelf in de relatie gestopt. Ze hadden net gevierd dat ze drie jaar samen waren toen hij plotseling had gezegd dat hij vond dat ze moesten accepteren hoe het er tussen hen voorstond en moesten analyseren waar het verkeerd ging.

Verkeerd?

Dat was de eerste keer dat ze iets anders hoorde dan dat ze recht door, rechtsaf, linksaf en dan recht naar het altaar gingen.

Wellicht hadden de alarmbellen moeten afgaan toen hij weekendjes in Blackpool doorbracht om zijn zieke oudtante in het bejaardentehuis te bezoeken, plotseling nieuwe kleding en after-shave kocht en opeens behoefte had aan ruimte. Eerlijk gezegd had ze die bellen wel zachtjes horen tingelen, maar ze had zich voorgehouden dat ze gewoon moest volhouden. Dat was iets wat ze al op heel jonge leeftijd had geleerd, al was haar dat vaak niet gelukt. Het enige wat ze ervan had opgestoken was dat ze was voorbestemd om te falen omdat ze altijd de verkeerde keus maakte.

‘Isobel Jordan,’ zei haar moeder dan, met haar handen op haar in schort gestoken heupen, ‘ik zie dat je nog steeds niet klaar bent met je borduurwerk. Wil je weten waarom? Omdat je het moeilijkste werkje hebt gekozen, of niet? Je denkt altijd dat je het beter weet, maar dat is niet zo... Dus je stopt met blokfluitles? Dat verbaast me helemaal niet. Ik had toch gezegd dat je te lui zou zijn om te oefenen...’

Wat ze het vaakst te horen had gekregen was: ‘Weet je wat jouw probleem is, jongedame? Je hebt niet het doorzettingsvermogen om iets af te maken. Je bent net zo’n slappeling als je tante Patricia.’

Met zorgvuldig geoefende kalmte zei Izzy nu: ‘Ik weet zeker dat je, als er echt iets aan de hand is, je meningsverschillen met tante Trixie wel opzij kunt zetten en haar hulp zult invoeren. Maar het lijkt me sterk dat dat nodig zal zijn. Je ziet er heel goed uit.’ Ze verbaasde zich over haar moed en zelfbeheersing. Er had zelfs iets van assertiviteit in haar stem doorgeklonken.

Haar moeder reageerde met een ontoegeeflijke blik en ging naadloos over op een nieuwe aanval. ‘Ben je weer naar die therapeut geweest?’ Ze sprak het woord ‘therapeut’ met grote afkeer uit. Prudence had het Izzy nooit vergeven dat ze haar vuile was buiten had gehangen.

De therapeut was Alans idee geweest. Volgens hem bood het hun de gelegenheid om de negatieve gevoelens die hun relatie kapot maakten onder ogen te zien.

Het bleek – typerend voor hem – vooral een simpele manier te zijn om haar te vertellen dat hij haar verliet voor een ander en dat haar eigen gedrag hem daartoe had gedreven. Hij had waarschijnlijk gedacht dat de therapeut hem zou beschermen wanneer Izzy de waarheid hoorde.

Hij had er niet verder naast kunnen zitten.

Toen de waarheid eenmaal op tafel lag, was Izzy opgestaan. Ze had haar onaangeroerde, koud geworden koffie opgepakt en die naar Alan toe gegooid. Daarna had ze de therapeut de doos tussensheets toegeschoven, waarbij ze haar had gezegd de rommel op te ruimen. Ook had ze haar toegebeten wat ze met haar dreigingsvrije omgeving en haar freudiaanse versprekingen kon doen. ‘Heb ik

die emotie zo goed benoemd?’ had ze eraan toegevoegd toen ze de deur opengooide om weg te lopen. ‘Volgens mij heb ik zojuist het gevoel losgelaten en stijg ik er nu boven uit!’

‘Nee, ik ga niet meer naar haar toe,’ antwoordde Izzy kalm, trots dat ze het gesprek nog steeds beheerste. Toen stak ze haar hand uit om haar kopje op de salontafel te zetten en stootte ze op de een of andere manier haar gebaksbordje op de vloer. Gele en roze kruimels vielen op het tapijt.

Ze was meteen geen volwassen vrouw van eenendertig meer, maar een nerveuze, onhandige zesjarige die wachtte op de onvermijdelijke reprimande en wenste dat ze zich bij haar vader achter in de tuin kon verstoppen. Die was een groot deel van zijn tijd met een trieste, afwezige blik bezig geweest bladeren en kleine takken in een zwartgeblakerd metalen vat met een vreemde kleine schoorsteen te gooien. Zijn haar en kleren stonken altijd naar rook en Izzy kon niet langs een vreugdevuur lopen zonder te worden herinnerd aan haar vader en de muur van stilte die hem had omringd.

‘Nog net zo onhandig als altijd,’ mompelde haar moeder afkeurend. ‘Nu wil je zeker dat ik een schoon bordje voor je uit de keuken haal, hè?’ Ze deed alsof de gang naar de keuken een trektocht van twee maanden door de bevroren woestenij van Siberië was.

Izzy had die nacht in haar oude slaapkamer geslapen. Het bultige, harde matras uit haar jeugd stonk naar mottenballen en had voor een ouderwets rusteloze nacht gezorgd. Net als de herinneringen die werden opgeroepen door de benauwde kamer met het afbladderende schilderwerk, het tapijt met kringelpatroon, de piepkleine toilettafel en planken met daarop een verzameling oude bordspellen die er alleen met Kerstmis af werden gehaald.

Terwijl ze probeerde te slapen, had ze net als vroeger het gevoel gehad dat ze in een luchtdichte plastic doos opgesloten zat. Dat gevoel had ze altijd wanneer ze naar huis kwam. Hoe vaak had ze zich als kind niet onder dit bed verstoppt in een poging aan de geladen atmosfeer te ontsnappen?

Ze voelde zich altijd gesloopt wanneer ze bij Prudence was geweest en deze keer werd ze bovendien verteerd door schuldgevoel omdat ze zelfs maar aan vakantie had durven denken.

Emotionele chantage was een relatief nieuw trucje van haar moeder. Ze was er vorig jaar mee begonnen, op de dag dat ze Izzy's vader hadden begraven en een maand voordat Alan haar had verlaten.

'Ik neem aan dat er toch iets goeds uit zijn dood zal voortkomen,' had haar moeder gezegd terwijl ze Izzy met een knikje te kennen gaf dat ze de broodjes cornedbeef kon uitdelen aan het bezoek in de huiskamer. 'Het zal Isobel en mij dichterbij elkaar brengen. Ik heb nu alleen haar nog maar.'

Haar vader had de laatste zes weken van zijn leven doorgebracht in zijn ochtendjas, een blauw-groen geruit geval dat veel te groot leek voor zijn tengere lichaam. Hij had een herseninfarct gehad, was zijn spraakvermogen kwijt, was verlamd aan zijn rechterarm en -been en had het merendeel van de tijd tussen de porseleinen beeldjes door naar zijn dierbare tuin zitten staren. Tot Prudence die helemaal had laten bestraten. Izzy had dat nodeloos wreed gevonden. Ze was zo vaak mogelijk langsgegaan en had elke keer moeten huilen wanneer ze zag hoe hard haar vader achteruit ging en hoe ruw haar moeder hem behandelde. Ze had tijdens die bezoeken het licht in zijn ogen – dat toch al nooit erg helder had geschinen – zien doven. Hij stierf stilletjes op een vrijdagmiddag terwijl Izzy naar hem op weg was en zijn vrouw weer een strak vierkantje breide en televisiekeek.

Zijn dood veranderde nauwelijks iets aan haar moeders dagelijkse routine. Ze had toch al haar handen vol met de nieuwe postbode die nog veel moest leren en een jonge melkboer die nog steeds niet had geleerd om 's ochtends om zes uur het tuinhek zachtjes dicht te doen. Als Prudence haar man al miste, dan was het omdat ze nu niemand meer had om haar frustratie op af te reageren.

En dus kreeg Izzy de volle laag.

Laura had Izzy haar schuldgevoel resoluut uit het hoofd gepraat. 'Ze is een vervelende oude vrouw die je probeert te manipuleren,' had ze aan de telefoon gezegd. Omdat ze Izzy zo goed kende, had

ze haar gebeld om te vragen hoe het bezoek aan Prudence was verlopen. ‘En wat dan nog als ze doodgaat terwijl jij bij ons vakantie viert? We krijgen je heus wel op tijd thuis voor de begrafenis. Wat wil ze nog meer?’

Izzy kende Laura nog niet zo lang, maar niemand leek haar zo goed te kennen als zij. Ze hadden elkaar ontmoet toen Izzy voor haar nieuwe baan naar Cheshire was verhuisd en een kleine cottage had gehuurd in het dorp waar Max en Laura woonden. Ze had haar auto achteruit op een krappe parkeerplek aan de hoofdweg geparkeerd. Normaal vermeed ze zo’n manoeuvre; vooruit inparkeren of een ruimere parkeerplek zoeken, was haar devies. Ze had echter haast en kon haar auto nergens anders kwijt. Kom op, hield ze zich voor, zelfs een truck met oplegger zou ertussen passen. Een bons gevolgd door glasgerinkel vertelde haar echter dat ze gefaald had. Toen ze uitstapte om de schade te bekijken, zonk de moed haar in de schoenen. Van alle auto’s die ze had kunnen raken had zij een glimmende zwarte Porsche gekozen. Verdorie! Dat zou een dure grap worden. Ze stond net een verontschuldiging briefje te schrijven voor de eigenaar van de auto toen iemand zei: ‘O, hemel, wat vreselijk jammer. Denk je dat het erg lastig wordt om de onderdelen van je mooie oude auto te vervangen?’ De glimlachende man met zijn zilvergrijze haar leek zich helemaal niet druk te maken om zijn kapotte koplamp of de deuk in zijn bumper. Hij zette zijn boodschappen op de passagiersstoel, bukte om het gedeukte chroom van Izzy’s Triumph Herald te inspecteren en zei toen: ‘Je ziet er nogal geschrokken uit, gaat het wel?’

‘Het spijt me vreselijk. Dit kan alleen mij maar overkomen. Ik wist dat ik niet had moeten proberen hier te parkeren.’

Ze wisselden adressen en telefoonnummers uit en de volgende avond was ze bij hem langsgegaan met de noodzakelijke verzekeringspapieren en een fles wijn om haar verontschuldiging kracht bij te zetten. Zijn vrouw had de deur van hun prachtige grote huis opgedaan en had per se gewild dat ze binnenkwam om iets met hen te drinken.

‘Max zei dat hij was aangereden door een heel knap meisje,’ had ze lachend gezegd terwijl ze Izzy voorging naar de keuken. De geur

van eten die daar hing herinnerde Izzy eraan dat ze die dag niet had geluncht. 'Ik dacht dat hij zoals gewoonlijk zijn geluk overdreef, maar het ziet er naar uit dat ik het mis had.'

De ontmoeting met Max en Laura was voor Izzy een groot geluk geweest. Ze had er twee heel goede vrienden door gevonden.

Lees verder in *Zomerliefde*